

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/96/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1415010287
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1415010287.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a členov senátu JUDr. Danice Veselovskej a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obžalovaného G. Ž., stíhaného pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 28.4.2016, č.k. 3T/106/2015-800, na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave dňa 12. septembra 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku sa vec v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 28.4.2016, č.k. 3T/106/2015-800, bol obžalovaný G. Z. uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona („Tr.zák.“) na skutkovom základe, že

od presne nezisteného času mesiaca máj 2011 do 16.08.2011 na rôznych miestach v X., vrátane miesta trvalého bydliska poškodenej R. P., nachádzajúceho sa na ul. B. I. XXXX/XX v X., zavádzal poškodenú R. P. tým spôsobom, že obžalovaný od poškodenej R. P. pod zámienkou odstránenia bližšie nešpecifikovanej prekážky brániacej v predaji bytu nachádzajúceho sa na X. ul.č. X v X., sľubovania spoločnej budúcnosti a zabezpečenia kúpy spoločného bytu v L. a pod zámienkou vybavenia futbalovej školy v B. pre syna poškodenej, dosiahol, že poškodená, domnievajúc sa, že tvrdenia obžalovaného sa zakladajú na pravde,

- odovzdala obžalovanému dňa 08.06.2011 finančnú hotovosť vo výške 14.550,-EUR v obchodnom centre Polus na P. ulici v X.,

- odovzdala obžalovanému dňa 24.06.2011 v X., na W. námestí, na parkovisku pri OD O. finančnú hotovosť vo výške 36.600,-EUR,

a zriadila obžal. G. Z. na základe jeho požiadavky dispozičné právo k svojim účtom č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, XXXXXXXXXXXX/XXXX a XXXXXXXXXXXX/XXXX a obžalovaný zneužívajúc dispozičné právo k účtu poškodenej R. P., zriadené poškodenou v dôsledku jej zavádzania zo strany obžalovaného vyššie uvedeným spôsobom,

- dňa 24.06.2011 uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 5.000,-EUR v pobočke U. sporiteľne, a.s. na Q. ul. v X.,

- dňa 07.07.2011 uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 4.600,-EUR a vo výške 10.000,-EUR v pobočkách O. banky, a.s. nachádzajúcich sa v H. v X.,

- dňa 07.07.2011 uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 5.000,-EUR v pobočke P., a.s. nachádzajúcej sa v H. v X.,

- dňa 10.07.2011 uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 5.000,-EUR v pobočke P., a.s. nachádzajúcej sa v H. v X.,
- dňa 17.07.2011 uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 600,-EUR v pobočke P., a.s. nachádzajúcej sa v nákupnom centre L. v X., na P. ulici,
- dňa XX.XX.XXXX uskutočnil bez vedomosti poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 300,-EUR v pobočke U. sporiteľne, a.s. nachádzajúcej sa v nákupnom centre L. v X.,
- dňa 20.07.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 5.000,-EUR v pobočke P., a.s. nachádzajúcej sa na W. ulici v X.,
- dňa 20.07.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 8.000,-EUR v pobočke P., a.s. nachádzajúcej sa v nákupnom centre L. v X., na P. ulici,
- dňa 30.07.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 130,-EUR v pobočke O. banky, a.s. nachádzajúcej sa v H. v X.,
- dňa 30.07.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 700,-EUR v pobočke P., a.s. nachádzajúcej sa v H. v X.,
- dňa 03.08.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 1.500,-EUR v pobočke P., a.s. nachádzajúcej sa v H. v X.,
- dňa 04.08.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 300,-EUR v pobočke P., a.s. nachádzajúcej sa v H. v X.,
- dňa 04.08.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 3.000,-EUR v pobočke P., a.s. nachádzajúcej sa v H. v X.,
- dňa 09.08.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 400,-EUR v pobočke P., a.s. nachádzajúcej sa v H. v X.,
- dňa 11.08.2011 v presne nezistenom čase uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 300,-EUR v pobočke P., a.s. nachádzajúcej sa v H. v X.,
- dňa 12.08.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 500,-EUR v pobočke P., a.s. nachádzajúcej sa v H. v X.,
- dňa 16.08.2011 uskutočnil bez vedomia poškodenej z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX výber finančných prostriedkov vo výške 39,-EUR v pobočke P., a.s. nachádzajúcej sa v H. v X.,
a takto získané peňažné prostriedky použil pre vlastnú potrebu, čím spôsobil poškodenej R. P. celkovú škodu vo výške 101.519,-€.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 221 ods. 3 Tr.zák. s použitím § 37 písm. m) Tr.zák., § 38 ods. 5 Tr.zák. trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bol obžalovaný zaviazaný k náhrade škody poškodenej R. P. vo výške 101.515 eur.

Proti rozsudku podal odvolanie v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku („Tr.por.“) obžalovaný priamo do zápisnice na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozhodnutia proti výrokom o vine a treste.

Podané odvolanie zdôvodnil jednak samotný obžalovaný písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 28.6.2016 a doplneným písomným podaním doručeným dňa 25.7.2016, jednak jeho obhajca Y. Y. G. písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 12.7.2016.

Obhajca v písomnom odôvodnení odvolania v mene obžalovaného uviedol, že skutok, ktorý sa obžalovanému obžalobou kládie za vinu, rozporoval od začiatku, a to čo do skutkových okolností tvrdených poškodenu, právnej kvalifikácie podvodu. Poškodenej bola v situácií, v ktorej jej obžalovaný pomohol a požičal jej 50.900 € a takto ňou konštatovaná výpoveď je formulovaná s úmyslom pomstiť sa mu za rozchod a dosiahnuť nevrátenie ním požičaných finančných prostriedkov. Súdom ustálená škoda, čo do dôvodu a čo do výšky, nemá základ vo vykonanom dokazovaní a súd bez opodstatnenia rozhodol o nároku na náhradu škody vo výške, ktorá neodzrkadľuje konkrétne podmienky vybratia finančnej hotovosti a jej použitia.

Rozhodnutie súdu vychádza z jednostranne vyhodnocovaných dôkazov, a to iba v prospech poškodenej a neberie zreteľ na skutočnosť oprávnenosti výberu súm zo strany obžalovaného a ich použitia počas spoločného spolužitia. Bez opodstatnenia ho zaviazal k náhrade škody v celom rozsahu, i keď je nesporné, že tento finančnými prostriedkami disponoval oprávnene a časť z nich bola použitá na spoločné útraty, spoločnú domácnosť, dovolenku. Nie je možné stotožniť sa teda s právnymi závermi súdu ani čo do jedného ním vyneseného výroku, t. j. o ustálení skutku, právnej kvalifikácii konania, uloženia trestu a ani výroku o náhrade škody. Takto súdom prijaté závery je nutné v rámci zahláseného odvolania podrobiť analýze vo vzťahu k odôvodnenosti naplnenia znakov skutkovej podstaty podvodu, oprávnenosti obžalovaného výbery uskutočňovať, vo vzťahu k opodstatnenosti záveru súdu o spôsobenej škode, o stanovenej povinnosti a zaviazanosti obžalovaného nahradiť poškodenej škodu a v nie poslednom rade aj k súdom prijatému vyhodnoteniu osoby obžalovaného pri ukladaní trestu a zákonnosti uloženia trestu čo do jeho výšky.

Na závery ustálené súdom vo vydanom rozsudku, nie sú produkované dôkazy, ktoré by dávali jednoznačný podklad k uznaniu mojej viny tak, ako to súd učinil. Produkované dôkazy súd hodnotil jednostranne, bez hocijakého podstatného zdôvodnenia svojich právnych záverov, neprihliadnutia na dôkazy, ktoré svedčili v neprospech poškodenej. Takýmto jednostranným hodnotením dôkazov a nezobratím zreteľa a nevyhodnotením ostatných dôkazov produkovaných zo strany obžalovaného došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní v konaní a tiež zásady rovnakej starostlivosti pri vyhodnocovaní dôkazov produkovaných z obidvoch strán, teda obžaloby a obhajoby. Súd sa pri zdôvodnení rozsudku nezaoberal ani platnými predpismi o oprávnenosti dispozície obžalovaného s účtom, ani so skutočnosťou, že zo všetkých okolností prípadu jednoznačne vyplýva, že samotná poškodená minimálne v časti vedela o výbere finančných prostriedkov, sama spolupôsobila pri vybavovaní úverov, teda jej tvrdenia sú v rozpore so skutočnosťou, čo súd taktiež nechal bez povšimnutia. Zabezpečením ďalších úverov sa riešila otázka splácania pôvodných dlhov, splácania pôvodných úverov a ani táto skutočnosť nebola pre súd dostatočná na to, aby tomuto súd venoval pozornosť pri ustáľovaní vzniknutej škody a pri zaväzovaní k náhrade škody. Je nesporné, že počas spolužitia a počas zriadeného dispozičného práva pre obžalovaného došlo k splateniu 9.028 € - predošlý úver U., kedy platba bola realizovaná poškodenu, 11.040 € - vyplatený byt P. správa, platba bola realizovaná poškodenu, 14.103 € - vyplatený úver, platba bola realizovaná poškodenu, 15.000 € - vyplatený úver O. banka, platba bola realizovaná poškodenu. Teda celkovo bolo uhradených 49.171 €, ktoré boli súdom vyhodnotené ako sumy, s ktorými mal disponovať obžalovaný a bol zaviazaný k úhrade poškodenej. Ďalej je potrebné oboznámiť sa so zostatkami na účtoch poškodenej, na ktorých zostalo v U. 42.829 € po odrátaní všetkých úhrad pohľadávok z úverov na príkaz poškodenej, ako aj na zostatok 6.229 € v U.. Súd nezobral v úvahu ani sumy zo dňa 30.7.2011 - 130 €, 1.8.2011 - 700 €, 3.8.2011 - 1.500 €, 4.8.2011 - 300 €, 4.8.2011 - 3.000 €, 9.8.2011 - 400 €, 11.8.2011 - 300 €, 16.8.2011 - 39 €, spolu 6.369 €, ktoré boli použité na náklady spolužitia a taktiež nezobral v úvahu obžalovaným vložených 500 €.

Vyššie uvedené teda nasvedčuje tomu, že ak poškodená nemala možnosť za stíhané obdobie uvedené prostriedky zarobiť a ak platby realizovala na účel hore uvedený, tak nevznikla škoda a ak mal obžalovaný vybrať 101.519 €, tak tento súdom prijatý záver je nesprávny. Potom je dôvodné pýtať sa poškodenej, odkiaľ mala zdroje na splatenie vyššie uvedených súm, jedine, že by platilo to, že jej ich požičal obžalovaný. Toto však súd vyhodnotil ako nepravdivé. Súd teda nepostupoval správne, vonkoncom sa súd nezaoberal skutočnosťou vzniknutej škody a ani nepripustil počas pojednávania obžalovaného snahu túto okolnosť dokazovať a týmto smerom navrhované dokazovanie odmietol. Obžalovaný považoval a považuje za podstatné uviesť v tomto odvolaní, že je nevyhnutné sa s touto otázkou pred rozhodnutím vo veci vysporiadať.

Ak je teda z vyjadrení obžalovaného, ako i z vyjadrenia poškodenej nesporné a vyplýva, že počas ich spolužitia dochádzalo k splácaniu dlhov poškodenej, k splácaniu iných pôžičiek poškodenej, tak potom táto skutočnosť má rozhodujúci vplyv na ustálenie škody, ktorá je kvalifikačným momentom pri tomto trestnom čine. Tvrdí, že poškodená vedela, že finančné prostriedky boli vyčerpané, zabezpečovala ďalšie prostriedky, a teda rozhodovala sa vedome o týchto skutočnostiach a je iba jej právo, ako naloží so zabezpečenými finančnými prostriedkami, komu tieto odovzdá a na základe akých skutočností. V zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka právo vlastnícke je jedinečné, nikým nedotknuteľné a vlastník veci je jediný, ktorý toto právo využíva, a to hocijakým spôsobom. Ak takto poškodená učinila, tak vedome sa rozhodla o tom, komu dispozičné právo zriaďuje, čo zriaďuje a aké následky môžu byť spôsobené. Tomuto vedomému konaniu napovedajú aj ostatné okolnosti prípadu, ktoré vyvstali počas

konania a aj tieto iba umocňujú prijatie záveru, že jej rozhodnutie zotrvať v zriadenom dispozičnom práve a poskytnúť obžalovanému finančné prostriedky bolo dobrovoľné, vedomé, či už za účelom napravenia narušeného vzťahu, udržania známosti a podobne. Preto vyhodnotenie súdu o podvodnom úmysle obžalovaného je nesprávne. Nemôže byť niekto uvedený do omylu, keď zo všetkých okolností vyplýva, že poškodená vedela, že finančné prostriedky boli vybraté a novo zabezpečenými prostriedkami si spláca ostatné jej dlhy a úvery. V znení Občianskeho zákonníka vyplýva, že „právo patrí iba bdelym“, čo znamená, že poškodená i v tomto prípade postupovala pri zriaďovaní dispozičného práva vedome v prospech obžalovaného. Nemôže byť teda jeho konanie posudzované ako protispoločenské, keď zákon priznáva právo iba bdelym. Vedomosť o disponovaní s účtom potom vyvracia opodstatnenosť tvrdenia, že konanie obžalovaného je nutné posudzovať ako protispoločenské a naplňujúce skutkovú podstatu podvodu. Toto obžalovaný popieral a popiera i v tomto odvolaní, pretože záver o kvalifikácii jeho konania ako podvodu je nesprávny. Okolnosti prípadu, dôkazný materiál v spise sa nachádzajúci, neposkytuje zákonom požadovaný jednoznačný podklad pre záver o jeho vine, a teda obžaloba neprodukovala dôkazy, z ktorých by bolo možné jednoznačne a nepochybné ustáliť záver vo vydanom rozsudku.

Nedostatočná aplikácia a zobrať zreteľa zo strany súdu na predpisy Občianskeho zákonníka, predpisy o bankách pri posudzovaní tohto prípadu, vznikajúce pochybnosti nemôžu byť hodnotené v neprospech obžalovaného, nakoľko nejednoznačnosť dôkazu má byť vyhodnotená v jeho prospech, nie proti nemu. Uvedenú zásadu nie je možné prispôbiť si rozhodnutiu, pretože táto sa musí v znení zákona vykladať za takejto situácie t.j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Zotráva na tom, že v úvode vzťahu sa mu poškodená zdôverila o svojich finančných problémoch, rozhodol sa, že jej pomôže a tak jej koncom mesiaca apríl 2011 požičal svoje vlastné peniaze v sume 25.000 €. Už vtedy mu poškodená povedala, že má stále finančné problémy a chce požiadať o úver, aby mohla odkúpiť od vojenskej správy byt do osobného vlastníctva (zrealizované zaplatením). Pomohol jej a požičal jej ďalšiu sumu, a to 25.900 €. Spolu s poškodenou bol v Slovenskej sporiteľni, kde poškodená za jeho prítomnosti vybavovala hypotekárny úver, ktorý chcela použiť na vyplatenie predchádzajúcich úverov, na odkúpenie bytu do osobného vlastníctva a na prerábku bytu. Y. sa byť potrebné zistiť úvery poškodenej pred vznikom ich vzťahu a rozsah ich splatenia v priebehu roku 2011. Odhalenie zakrývanej známosti s iným mužom a predpoklad žiadosti o okamžité vrátenie mojej pôžičky vo výške 50.900 € spôsobilo vykonštruovanie tohto obvinenia. Ani tieto okolnosti súd nevyhodnocoval a bezbreho veril poškodenej argumentujúc minulosťou obžalovaného. Preto tvrdí, že záver o jeho zavinení je nepreukázaný vykonaným dokazovaním a nevykonaním ním navrhovaných dôkazov o výške úverov a rozsahu splatenia dlžôb a úverov počas roku 2011 nemôže súd prijať logický záver o jeho vine, o rozsahu škody a zaviazat' ho jej náhradou. O zavinení treba rozhodovať na základe všetkých konkrétnych okolností, za ktorých mal byť trestný čin spáchaný a tieto vyhodnocovať v znení zásady voľného hodnotenia dôkazov a neprikladať jednému dôkazu produkovanému jednou stranou osobitný význam. Poukazuje na rozhodnutie R 19/1971, 60/1972.

Všetky dôkazy produkované zo strany obžalovaného boli súdom znehodnotené na úroveň nepodstatných a súd sa s nimi ani širším spôsobom nezaoberal. Nepovažoval za potrebné sa vysporiadať s otázkou odhalenej známosti, otázkou drogovej závislosti, hratia automatov a podobne. Výpoveď obžalovaného bola podporená výpoveďou svedka P. T., ktorý uviedol, že mal s poškodenou vzťah v období rokov 2010 asi od mája - júla 2011. Uviedol tiež, že ich obžalovaný pristihol v obývačke. Poškodená si financie požičiavala aj od neho, a to celkovo vo výške 10.000 €. Tiež uviedol, že s poškodenou hrali aj automaty. Potvrdil tiež, že peniaze, ktoré mu vrátila asi v polovicike júna 2011 mala od obžalovaného.

Sama poškodená ničím nepreukázala, akým spôsobom ju mal obžalovaný zavádzať, nepreukázala notársku zápisnicu, o ktorej hovorila, nepreukázala žiadne fotky o zabezpečovaných bytoch, čo potvrdila aj na hlavnom pojednávaní dňa 2.2.2016, kde uviedla, že obžalovaný jej žiadne fotky nehnuteľností nikdy neukazoval. Súd neodôvodnene uveril tvrdeniam poškodenej bez toho, aby tieto ňou uvádzané skutočnosti boli akýmkoľvek spôsobom preukázané. Súd vôbec nevenoval pozornosť genéze výpovedí poškodenej od podania trestného oznámenia, cez predprípravné konanie až do prípravy a konania pred súdom, kedy sama poškodená svoje výpovede menila, kedy výpoveď prispôbovala a upravovala a vypovedala rozdielne. Raz hovorila o tom, že obžalovaný mal prezentovať kúpu garáže, kúpu fitnesscentra alebo kúpu bytu. Syn poškodenej taktiež potvrdil, že obžalovaný ani jemu ani jeho matke žiadne fotky nehnuteľností neukazoval a jediné čo s poškodenou riešil, bola futbalová škola v Nemecku. Obžaloba ani poškodená neprodukovali žiadny dôkaz o realnosti kúpy bytu v Prahe.

Obžalovaný nepopiera, že od poškodenej mal finančné prostriedky, ale tieto vyberal so súhlasom poškodenej potom, čo mu zriadila dispozičné právo k jej účtom a vždy po súhlase poškodenej a za účelom vrátenia dlhu zo strany žalovanej. Dokazovaním nebolo tiež preukázané obžalovaného pričinenie sa o odcudzenie údajných notárskych zápisníc. Poškodená počas konania tvrdila, že tieto jej zmizli 7.7.2011, čo je nelogické vzhľadom na skutočnosť, že hneď 20.7.2011 si vybavila pôžičku vo výške 13.300 € a v ten deň zriadila obžalovanému dispozičné právo. Žiadny notársky úrad nepotvrdil súdu zhotovenie notárskej zápisnice a overenie obžalovaného podpisu na notárskej zápisnici. V prípade, že by poškodená prišla o jediné záruku, ktorú voči obžalovanému údajne mala, nepokračovala by v nezmyselnom odovzdávaní peňazí a tvrdeniach, že o výberoch nevedela. Sama poškodená sa vo svojich výpovediach ohľadom predmetnej notárskej zápisnice nezhodovala, kedy raz uvádzala, že notársku zápisnicu nikdy nečítala a raz že táto bola overená notárom.

Záver o tom, či v tomto prípade existuje zavinenie v zmysle Trestného zákona a v akej forme je záverom právnym. Tento právny záver o subjektívnych znakoch trestného činu sa však musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania rovnako, ako záver o objektívnych znakoch trestného činu. Skutočnosti duševného (psychického) života významné pre právny záver o tom, či je tu zavinenie a v akej forme, sú predmetom dokazovania práve tak, ako všetky ostatné okolnosti naplňajúce znaky trestného činu. Pri zisťovaní okolností, ktoré majú význam pre záver o zavinení, nemožno vopred prikladať osobitný význam žiadnemu dôkaznému prostriedku, ale zavinenie a jeho formu treba usudzovať zo všetkých konkrétnych okolností, za ktorých bol trestný čin spáchaný a zo všetkých dôkazov významných z tohto hľadiska, vrátane priznania viny (pokiaľ existuje). So zreteľom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov (ustanovenie § 2 ods. 6 Tr.por.) zákon neprikladá a priori žiadnemu dôkazu osobitný význam.

Podľa § 2 ods. 12 a § 220 ods. 2 Tr.por. smie súd pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli preberané na hlavnom pojednávaní a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané. Keďže sa prvostupňový súd nestotožnil s judikovaným právnym názorom, musí v odôvodnení rozhodnutia precízne svoje rozhodnutie vysvetliť. O tento právny názor sa súd nemôže oprieť a ani pri rozhodovaní v merite veci, pri rozhodovaní o vine obžalovaného, nakoľko oproti stavu dokazovania v prípravnom konaní, na hlavnom pojednávaní došlo k zmene (dokazovania).

Odvolateľ tvrdí, že pokiaľ obžalovaný disponoval s účtami poškodenej, tak na základe jej vôle, že vybraté finančné prostriedky boli použité na spoločné účely, splácanie jej dlhov, úverov, na vrátenie obžalovaného pôžičky, na dovolenku poškodenej so synom v Turecku a na spoločenské a kultúrne vyžitie obžalovaného s poškodenou. Preto záver súdu, že obžalovaný svojím konaním spôsobil škodu 101.519 € je nesprávny a v dôsledku nesprávne špecifikovanej škody je nesprávny záver aj o právnom kvalifikovaní jeho konania, ako aj záver o uloženom treste. Takto a v takejto výške uložený trest je nezákonný, lebo nemá základ v dôkaznej situácii, nemá opodstatnenie vo výške vzhľadom na osobu obžalovaného a tiež vzhľadom na pochybnosť ustálenej výšky škody. Všetky tieto skutočnosti sú potom podkladom podaného odvolania a podkladom žiadosti o zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci na nové konanie a rozhodnutie prvostupňovému súdu.

Obžalovaný v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že poukazuje na nezákonný postup prvostupňového súdu na hlavnom pojednávaní dňa 02.02.2016, 22.03.2016 a 28.04.2016, nakoľko mu nebolo umožnené podľa § 69 Tr.por. nazrieť do spisového materiálu, čo písomne žiadal okresný súd z dôvodov prípravy na hlavné pojednávanie, keďže ustanovený obhajca JUDr. X. mu odmietol zabezpečiť dokumenty (podklady) dôležité pre obhajobu. Nakoľko obžalovanému až do vynesenia rozsudku nebolo umožnené nazrieť do spisu, bolo mu konaním zabránené v príprave na hlavné pojednávanie, nemohol ani len predpokladať, že v spisovom materiáli sa môžu nachádzať dôkazy, ktoré by mohol použiť alebo zabezpečiť pre seba iné dôkazy, ktoré by vyvrátili ich nedôveryhodnosť a boli porušené zásadným spôsobom práva obžalovaného s tým, že žiada vrátenie konanie do začatia hlavného pojednávania. Uviedol, že k tomu zasiela fotokópiu centrálného registra pošty G. Z. z výkonu väzby na S. 5, X., kde je uvedený presný dátum, adresát, spisová značka (avšak odvolací súd zistil, že nič také nebolo s odvolaním doručené a spis to neobsahuje) a kópiu žiadosti z 10/2015.

V odôvodnení rozsudku sudca Y. H. svojvoľne zmenil výpovede svedkov aj poškodenej. To čo uvádza súd, nebolo nikdy povedané svedkami v zápisniciach z hlavného pojednávania zo dňa 02.02., 22.03. a

28.04.2016, sú chybné zapisované otázky, výpovede svedkov, taktiež chýbajú pri výsluchu poškodenej G. P. niektoré otázky, ktoré sú dôležité pre rozhodovanie vo veci a taktiež nesprávne, zlé a chybné odpovede a vyjadrenia poškodenej, na ktoré poukázal obhajca Y. J. G. na hlavnom pojednávaní dňa 02.02.2016. Taktiež zápisnice neobsahujú námietku obhajcu na nevhodné správanie sa členky senátu Y. A. P. pri jeho výsluchu svedkov a poškodenej. Obžalovaný žiada použiť (porovnať) kópiu CD nosiča z uvedených hlavných pojednávaní a ich podrobný prepis, ktorý musí byť uložený v spisovom materiáli. Okresný súd skresľoval odpovede v zápisniciach, neboli uvedené vyjadrenia svedkov a týmto konaním bolo porušené právo na spravodlivý proces, pričom obžalovaný citoval ustanovenie § 61a Tr.por s tým, že je účinný od 16.4.2015. V zápisniciach z hlavných pojednávaní zo dňa 08.10.2015, zo dňa 02.02.2016, zo dňa 22.03.2016 a zo dňa 28.04.2016 sú preukázateľné neúplné či už otázky obhajoby, obžalovaného. Obžalovaný žiadal hneď po prvom hlavnom pojednávaní kópiu CD nosiča zo dňa 08.10.2015 a súd mu zaslal vyjadrenie, že z dôvodu technickej poruchy záznam neexistuje, súd v ďalších prípadných hlavných pojednávaní zo dňa 02.02.2016, 22.03.2016, 28.04.2016 bez zabezpečenia vyhotovenia technického zariadenia, záznamu porušil nariadenie, ktoré mu prikazuje Trestný poriadok a nemal v konaniach pokračovať. To, čo sa uvádza v zápisniciach z uvedených vyššie dní, je neúplné, chybné, nedôveryhodné a skresľujúce. Pritom poukazuje na § 40 aa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok a inštrukciu MS SR 37/2014 s tým, že keďže došlo k porušeniu platných smerníc a inštrukcií a hlavné pojednávania prebiehali bez zabezpečenia hodnoverného zvukového záznamu, odvolací súd musí zrušiť uvedené hlavné pojednávania a dať ich opätovne vykonať.

Prvostupňový súd sa vôbec nevysporiadal vo svojom odôvodnení s obžalovaným navrhovanými dôkazmi, ktoré písomne adresoval súdu, aby odstránil rozpor vo výpovediach G. P., ktorá 18.8.2011 uvádzala iný skutkový priebeh, v ďalšej výpovedi dňa 06.09.2011 v oznámení cez zastupujúceho advokáta T. R. X., kde zmenila po 2x priebeh skutkového stavu, ktorý je predmetom obžaloby a tieto tvrdenia poškodenej mal súd brať ako dôkazný materiál, lebo toto oznámenie urobila G. P. pri plnom vedomí, bola si vedomá, že uvádzaním nepravdivých informácií o skutočnostiach z inkriminovaného obdobia môže viesť k nepravdivému posúdeniu skutkového stavu prípadu, následne obžalovaný tieto rozpory cituje s tým, že prvostupňový súd v odôvodnení uviedol, že poškodená po celú dobu konania vypovedala identicky (rovnako), čo je výsmech súdneho vnímania a hoci všetky listinné dokumenty mal súd posúdiť rovnomerne, vždy sa priklonil bez rozumného preukázania na stranu poškodenej, čo je neprípustné s tým, že existenciu údajných notárskych zápisníc nikdy nebola ničím preukázaná a nepotvrdil ju žiadny notársky úrad v SR. Taktiež svedectvo J. P. musí súd vyhodnotiť ako tvrdenie, že o ničom nevedel až do podania trestného oznámenia 18.08.2011 jeho matkou (poškodenou). D. P. nepotvrdil vo svojej výpovedi, že by jeho matka bola „okradnutá“ partnerom R. Žákom po návrate z dovolenky, iba povedal, že mama niečo hľadala (nejaké papiere). Po uplynutí viac ako 5 rokov mohlo dôjsť k zmanipulovaniu syna D. P. zo strany jeho matky a taký svedok musí byť pre súd nedôveryhodný. Na margo „odcudzenia notárskych zápisníc“ predkladá logickú smernicu, ktorá vyvrátila tvrdenie poškodenej, ktorá uviedla, že zápisnice hľadala po návrate z dovolenky t.j. 07.07.2011, ktoré jej mal odcudziť R. Z.. Následne o mesiac na to prosila kamarátku O., aby jej ručila na iný úver. S údajným zlodejom partnerom R. Z., ktorý mal mesiac pred tým odcudziť jedinou hmotnú zábezpeku, mala viesť telefonický rozhovor, kde OČTK nezabezpečil analýzu rozpoznania hlasu. W. so svedkyňou O. prebehla prvýkrát až na hlavnom pojednávaní, hoci sa obžalovaný s p. O. nikdy predtým nestretol, nevedol s ňou žiadny rozhovor a nikdy s ňou telefonicky nehovoril. Samotná svedkyňa na hlavnom pojednávaní dňa 02.02.2016 na otázku obhajcu, prečo označila obžalovaného v prípravnom konaní ako osobu, s ktorou sa predtým nikdy osobne nestretla, nikdy sa s ním nerozprávala atď., svedkyňa nevedela odpovedať. Tento samotný fakt hovorí jasne o tom, že svedkyňa O. nepreukázala vôbec, že osoba, ktorú jej údajne odovzdala poškodená ako osobu, s ktorou mala viesť telefonický rozhovor v inkriminovanom období, nebol obžalovaný. Svedkyňa potvrdila, že jej poškodená nikdy neukazovala žiadne konkrétne fotky bytu alebo domu, ktorý by chcela v budúcnosti kupovať v L.. Aj v tomto prípade absentuje hmotný dôkaz potenciálneho vylákania peňazí od poškodenej zo strany obžalovaného. Taktiež svedkyňa potvrdila, že jej poškodená nehovorila nič, že by jej zmizli notárske zápisnice, ktoré poškodenej niečo garantovali. Je absurdné, že súd výpoveď svedkyne O. nezákonným postupom posúdil ako dôkaz potvrdzujúci podvodné konanie obžalovaného.

Vykonaným dokazovaním nebolo bez rozumných pochybností preukázané konanie obžalovaného v zmysle uvedenia poškodenej do omylu kúpou bytu v L., práve naopak poškodená uviedla na hlavnom pojednávaní dňa 02.02.2016, že obžalovaný jej nikdy žiadne fotky bytu, nehnuteľností nikdy neukazoval a tvrdila, že len o tom hovoril, čo ale nedokáže poškodená preukázať. Súd neodstránil

rozpory v predchádzajúcich výpovediach, prečo postupom času vždy tvrdila niečo iné, ako vo svojej predchádzajúcej výpovedi t.j. garáž, fitnesscentrum. Syn poškodenej uviedol, že ani jemu ani mame obžalovaný nikdy neukazoval žiadne fotky bytu, či už v L., alebo v zahraničí ako zámienku uvedenia do omylu. Sám svedok uviedol na hlavnom pojednávaní dňa 02.02.2016, že počul ako mama s obžalovaným riešila futbalovú školu v B.. V tomto konkrétnom prípade vykonaným dokazovaním nebol zo strany obžaloby preukázaný hmatateľný konkrétny dôkaz alebo zmluva o reálnosti kúpy bytu ako možnej reálnej zámienky. Samotná poškodená nikdy ničím nepotvrdila, nepreukázala konkrétnu ponuku bytu v L., nikdy nepoznala cenu konkrétneho bytu v Prahe. Preto súd nemôže tento čiastkový skutok kvalifikovať ako trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 3 Tr.zák. a musí, keďže nebolo bez pochybností možné po vykonanom dokazovaní preukázané obžalovanému, že poškodenej ukazoval byt na kúpu v Prahe ako zámienku na vylákatie od poškodenej peňazí, použiť zásadu in dubio pro reo a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. Tiež nebolo vykonaným dokazovaním bez rozumných pochybností preukázané konanie obžalovaného v zmysle odcudzenia notárskych zápisníc, práve naopak poškodená tvrdí, že jej zmizli 7.7.2011, čo znie nelogicky, keďže hneď 20.7.2011 si vybavila 13.300 eur flexipôžičku a zriaďuje za prítomnosti obžalovaného dispozičné právo. Následne v mesiaci august 2011 oslovuje svedkyňu Turčanovú na ručenie úveru v banke. V prípade, ak by poškodenej obžalovaný odcudzil jediné zábezpeku ako neprísť o byt a peniaze, ktorou mala byť táto neexistujúca notárska zápisnica, nikdy by nepokračovala poškodená v nezmyselnom odovzdávaní peňazí a tvrdení, že o uvedenom výbere nevedela. Hodnovernosť sporných zápisníc vyvrátila samotná poškodená vo svojich predchádzajúcich výpovediach, kde uvádzala, že na uvedených notárskych zápisniciach raz bola pečiatka notára, iný raz nebola, raz uvádzala, že ju čítala, iný raz nikdy uvedené notárske zápisnice nečítala. Preto súd nemôže tento čiastkový skutok kvalifikovať ako trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 3 Tr.zák. a musí použiť zásadu in dubio pro reo.

Rozhodujúcou otázkou pre trestné konanie bolo to, na aký účel poškodená zriadila dispozičné právo obžalovanému. Keďže na hlavnom pojednávaní 2.2.2016 vypovedala samotná poškodená, kde na otázku prokurátora, či bola s obžalovaným niečo konkrétne dohodnutá, keď mu zriaďovala dispozičné právo, uviedla, že pri zriadení dispozičného práva s obžalovaným neboli nič konkrétne dohodnutí, mal plné právo vyberať peniaze bez akýchkoľvek obmedzení. Pri tejto otázke prokurátor navádzal poškodenú na odpoveď, podšúval jej smerovanie ako by mala vypovedať. Keďže obhajca vzniesol námietku voči navádzaniu prokurátora na odpoveď, musí súd zrušiť uvedenú výpoveď kľúčového, jediného svedka obžaloby a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby, v inom prípade vec vrátiť na opätovné prejednanie veci a prikázať odstránenie rozporov, zadováženie, získanie hmotných, hmatateľných hodnoverných dôkazov potrebných na preukázanie úmyslu uvedenie niekoho do omylu.

Samotný fakt, že v období stretávania sa poškodenej s obžalovaným v období máj - august 2011 mala pred týmto obdobím osobné dlhy voči viacerým spoločnostiam (SLSP a.s. - X.XXX eur, P. a.s. - 8.500 eur, P. správa - 14.100 eur, S. -1.500 eur, V. T. - 10.000 eur) spolu cca 42.000 eur. Pre prvostupňový súd bola ďalšia rozhodná otázka, či pred zriadením dispozičného práva nebola poškodená uvedená obžalovaným do omylu v otázke použitia jej peňazí. Je to predsa nelogické, keďže pred zriadením dispozičného práva vedeli obidve osoby, že poškodená mala iné dlhy z minulosti, ktoré sa nespájali zo spolužitia s obžalovaným. A pri vzatí hypotéky v SLSP a.s. si banka podmienila vyplatenie všetkých iných podlžností poškodenej, ktoré banka na príkazy poškodenej aj vyplatila, uhradila. To znamená, že účel, ktorý bol v banke podmienený, bol aj splnený. Ak by čo i len hypoteticky existoval iný dôvod pôžičky peňazí poskytnutých z banky U., bolo by to v zmluve o hypotéke zaregistrované. To znamená v právnom demokratickom štáte, že čo je v zmluve napísané, musí sa dodržať. V tomto konkrétnom prípade nebolo zo strany C. hodnoverne a bez pochybností preukázané, že za uvedené peniaze z hypotéky po odrátaní a splatení iných podlžností poškodenej, sa musia peniaze použiť na konkrétny dôvod t. j. v tomto prípade byt v L.. Taktiež prvostupňový súd nezisťoval, či poškodená mala zabezpečenú prácu v L., keďže bola riadne zamestnaná v armáde SR a nie je jednoduché len tak odísť z pracovného pomeru. Taktiež znie nelogicky, aby matka, živiteľka maloletého syna, len tak znenazdajky odišla zo zamestnania, kde mala istý príjem, ktorý jej zabezpečoval splácanie úverov, ktoré si predsa vedome brala. Poškodená nikdy ničím nepotvrdila, nepreukázala, že by existoval nejaký konkrétny byt (dom) v L., neexistovala žiadna cena bytu (domu) v L., nikdy nevidela žiadne konkrétne podklady ako zámienku na predstieranie okolností, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom veci, podnet na vylákatie neexistuje, omyl neexistuje. Žiaden svedok nikdy nikde nepotvrdil, že by bol prítomný toho, kde by obžalovaný predstieral reálnu kúpu bytu v L., svedok D. P. vo svojej výpovedi v čase skutku po trestnom oznámení uviedol len to, že mama s obžalovaným pre neho chceli vybaviť futbalovú školu v B..

Rozhodujúcou otázkou pre rozhodnutie je, aký účel poškodená uvádzala v banke U. pri vzatí hypotekárneho úveru, na aký účel banka poskytla uvedené peniaze. Keďže sa v zmluve so U. uvádza poskytnutie hypotekárneho úveru na vyplatenie iných záväzkov poškodenej, ktorá následne tak aj dňa 24.6.2011 svojimi príkazmi urobila a vyplatila svoje iné záväzky, či už voči bankám, inštitúciám vojenskej správy atď. V zmluve hypotekárneho úveru sa nikde neuvádza, že by poskytnutie úveru bolo na zakúpenie bytu (nehnuteľnosti). Ak by banka podmienila uvedený úver kúpou akejkoľvek nehnuteľností alebo kúpou bytu, bolo by to zo zmluvy zreteľné. Keďže samotný účel poskytnutia peňazí bol poskytnutý na čokoľvek, bez špecifického označenia použitia peňazí z uvedeného úveru, neprípadá do úvahy svojvoľná argumentácia v odôvodnení rozsudku zo dňa 28.4.2016 o tom, na aký účel mali byť použité peniaze, na ktoré mal obžalovaný plnohodnotné právo s nimi disponovať, čo uznal aj samotný súd, že obžalovaný mohol vyberať peniaze z účtu poškodenej, jeho dispozičné právo nebolo ničím, nikým spochybnené.

Prvostupňový súd použil dôkazy, ktoré neboli prejednávané na prvostupňovom súde ani na jednom z uvedených hlavných pojednávaní. Prekrútil výpovede svedkov, sám svojvoľne doplnil nikdy povedané konkrétne vyjadrenia. Nezákonne použil v písomnom odôvodnení výpoveď z prípravného konania poškodenej zo dňa 15.4.2015, hoci svedkyňa na hlavnom pojednávaní vypovedala úplne inak ohľadne výberu sumy peňazí zo dňa 24.6.2011, prvostupňový súd použil výpoveď zo dňa 15.4.2011 ako dôkazný materiál, čo je nezákonný postup. Keď sudca Y. H. bol upozornený pri výsluchu poškodenej obhajcom, že poškodená po štvrtý krát zmenila dej podstaty skutku obžaloby, sudca uviedol, že táto výpoveď z prípravného konania sa nedá spracovať, hoci ju následne sám v rozsudku spracoval. Súd neodstránil podstatné rozpory vo výpovediach kľúčového svedka obžaloby a následne v odôvodnení sudca uviedol, že poškodená po celú dobu trestného konania vypovedala identicky (rovnako). Z uvedeného jasne vyplýva, že prvostupňový súd neprístupoval k dôkaznému materiálu nestranné (nezaujato), ale účelovo. Keďže súd neodstránil podstatné rozpory vo výpovediach poškodenej, nemohol sa jednoznačne oprieť o jej výpovede z dôvodu nedôveryhodnosti a tendenčnosti vo výpovediach. Vždy keď sa obžalovanému podarilo jednoznačne preukázať, že poškodená klame, zavádza, účelovo zmenila svoje predchádzajúce výpovede. Preto prvostupňový súd nemohol uveriť verzii poškodenej G. P., ale v prípade nedôveryhodnosti mohol súd nariadiť vyšetrovanie duševného stavu poškodenej a taktiež obžalovaného. Obžalovaný v závere poukázal na ustálenú súdnu prax ohľadom posudzovania zavinenia a zásady bezprostrednosti - R 19/1971 - II., R 60/1972 - IV., R 93/1999 - I.

V doplnení odvolania doručenom dňa 25.7.2016 obžalovaný uviedol, že odvolanie smeruje voči nezákonnému postupu prvostupňového súdu na hlavnom pojednávaní dňa 8.10.2015, 2.2.2016, 22.3.2016 a 28.4.2016, nakoľko bolo porušené právo na obhajobu. Obžalovaný poukázal na nález Ústavného súdu SR zo dňa 12.7.2001 sp.zn. III.ÚS 41/01, ktorým rozhodol o zrušení rozsudku okresného súdu pre porušenie základného práva podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR tým, že nezabezpečil obžalovanému, aby mohol nahliadnuť do spisu a obstaráť si kópie časti spisu s tým, že podľa obžalovaného ide o identický prípad s prejednanou vecou, keďže mu prvostupňový súd od 9.10.2015 neumožnil nahliadnuť do spisu. Na hlavnom pojednávaní dňa 8.10.2015 žiadal kópie zo spisu od Y. X., ktorý mu ich odmietol urobiť (vydať), žiadal toho dňa o odňatie zastupovania ustanoveného obhajcu Y. X., čo mu predseda senátu JUDr. H. toho istého dňa odmietol. Preto podal okamžite na senát prvostupňového súdu námietku zaujatosti, pričom Krajský súd v Bratislave jeho sťažnosti vyhovel a uznesenie z uvedeného dňa t. j. 8.10.2015 zrušil a konštatoval, že právom obžalovaného je zvoliť si obhajcu, ak o to požiadá, keďže ustanovený obhajca Y. X. odmietol obžalovanému zabezpečiť zo spisu kópie, podklady pred začatím hlavného pojednávania. Nakoľko dňa 9.10.2015 adresoval obžalovaný na súd, konkrétne predsedovi senátu Y. H. žiadosť o nahliadnutie do spisu, kde obžalovaný uviedol dôvody, pre ktoré to žiada, týmto konaním bolo obžalovanému zabránené v príprave na hlavné pojednávanie, na čo predsedu senátu upozornil na hlavnom pojednávaní dňa 22.3.2016, že z akého dôvodu mu do toho dňa neumožnil nahliadnuť do spisu. Na tento jeho písomný argument sudca Y. H. reagoval tak, že povrchne prelistoval, poprehadzoval spis s argumentom, že on nič také nedostal. O tejto veci neurobil úradný záznam, neurobil opatrenie, ktoré ak by bolo vykonané, bolo by súčasťou spisu. Nakoľko sa musia všetky hlavné pojednávania nahrávať a CD nosič musí byť súčasťou spisu, žiada odvolací súd tento prepis CD nosiča použiť ako dôkazný prostriedok o závažnom porušení práva na obhajobu. Jeho zámerom nie je dokázať, že by porušením ústavných práv obžalovaného došlo k určitému nespravodlivému, prípadne nezákonnému rozhodnutiu o veci samej, ale tvrdí, že v prípade dodržiavania jeho ústavného práva na obhajobu by bolo možné v konečnom dôsledku prívodiť

pre seba aj iné rozhodnutie vo veci, pretože takéto rozhodnutie vo veci samej nemožno vylúčiť. V ustanovení § 33 ods. 1 Tr.por. sú zakotvené podstatné práva obvineného brániť sa v priebehu trestného konania. Toto porušenie práv obžalovaný vidí najmä v tom, že v priebehu trestného konania neboli dodržané ustanovenia, ktoré majú za následok doručovanie určitých predvolaní, aj keď je zrejmé, že určitý záznam sa v spise nachádza, neboli dodržané procesné postupy, za čo dal za pravdu Krajský súd v Bratislave vo svojom predchádzajúcom odôvodnení 24.8.2015, že pochybil OČTK v doručovaní sporného uznesenia, keďže ho doručoval na nesprávnu adresu (zo dňa 24.8.2015). Preto chce poukázať na R 59/2002-I. kde sa uvádza výklad pojmu správnosť uvedený v § 147 ods. 1 písm. a.) Tr.por. Ten sa týka nie len výrokov napadnutého (rozsudku), ale aj konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo. Preto dikcia tohto ustanovenia vyjadrujúca povinnosť skúmať správnosť znamená, skúmať zákonnosť a odôvodnenosť, jednak všetkých výrokov napadnutého rozsudku a jednak konania, ktoré napadnutého rozsudku predchádzalo. Tento takzvaný revízny princíp preto zahŕňa aj povinnosť preveriť po právnej stránke, či v celom konaní v priebehu ktorého sa vytvárali podklady pre napadnutý rozsudok nedošlo k porušeniu Trestného zákona a Trestného poriadku. V tomto konkrétnom prípade došlo k porušeniu zo strany C. v doručení uznesenia obvinenia na nesprávnu adresu, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie prvostupňového súdu. Alebo či nedošlo k porušeniu mimo trestných právnych predpisov, ktoré sú súčasťou právneho poriadku, lebo právo nemôže byť založené na nepráv. Preto toto posúdenie existencie pochybenia OČTK je súčasťou spisu 3T/106/2015. Obžalovaný žiada Krajský súd v Bratislave, aby rešpektoval uvedený nález, ktorý uviedol, že súčasťou práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR je aj právo obvineného nazeráť do spisov a ich častí, robiť si z nich výpisky a poznámky a obstarávať si na svoje trovy kópie spisov. Pričom neumožnením obžalovanému napr. nahliadnuť do spisu a obstaráť si fotokópie jeho častí môže dôjsť k porušeniu ústavného práva na obhajobu. Keďže podľa obžalovaného už došlo k porušeniu jeho práv na obhajobu, žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil do začatia hlavného pojednávania vo veci začatia dokazovania s nariadením urobiť, odstrániť chyby z rozsudku.

Spis bol predložený prvostupňovým súdom na rozhodnutie o odvolaní tunajšiemu súdu dňa 15.8.2016.

Podľa § 2 ods. 9 Tr.por. každý, proti komu sa vedie trestné konanie, má právo na obhajobu.

Podľa § 2 ods. 18 Tr.por. konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravidla ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala.

Podľa § 125 ods. 1 Tr.por. ak výpoveď obvineného v závažných okolnostiach nesúhlasí s výpoveďou spoluobvineného alebo svedka a rozpor nemožno vyjasniť inak, môže byť obvinený postavený tejto osobe tvárou v tvár.

Podľa § 317 ods. 1 Tr.por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 Tr.por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 322 ods. 1 Tr.por. ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu

prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Odvolací súd na základe podaného odvolania prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr.por. alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr.por. Keďže skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil, podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým bolo podané odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo s tým, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by odvolací súd prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Keďže z podaného odvolania vyplýva, že odvolanie podal obžalovaný ohľadom výroku, ktorým bol uznaný vinným z trestného činu, odvolací súd preskúmaval všetky výroky rozsudku a správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom zistil, že odvolanie je dôvodné. Uvedené zistenie odvolacieho súdu vyplýva z tých skutočností, že prvostupňový súd nepostupoval v súlade s Trestným poriadkom pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní. Na základe toho musel odvolací súd napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr.por. a z pohľadu uloženého trestu aj podľa písm. d) tohto ustanovenia a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, a to pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, keďže sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pre vznik pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať a pre porušenie ustanovenie Trestného zákona napadnutým rozsudkom ohľadom uloženého trestu, na základe čoho je napadnutý rozsudok vydaný minimálne predčasne. Tieto pochybenia prvostupňového súdu vyplývajú z nasledujúcich skutočností.

I.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie ohľadom uznania viny odôvodnil tým, že verí verzii skutku, ktorú uviedla poškodená R. P., a nie verzii uvedenej obžalovaným G. Z. s tým, že poškodená vypovedala identicky celé konanie a verzia poškodenej je potvrdená aj výpoveďami svedkov a listinnými dôkazmi uvedenými v napadnutom rozsudku.

Odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že v situácii, keď v zásade stoja proti sebe tvrdenia dvoch osôb (v prejednávanej veci obžalovaného a poškodenej ohľadom preukazovania tých základných skutočností, či dispozičné právo k účtom bolo poškodenou pre obžalovaného zriaďované na základe klamlivých sľubov alebo za účelom vrátenia požičaných peňazí, resp. či finančné prostriedky vyberané obžalovaným z účtov poškodenej boli vrátením požičaných peňazí alebo išlo o vyberanie peňazí z účtov bez splnenia tohto dôvodu) a neexistuje priamy dôkaz pochádzajúci z nezainteresovaného zdroja, ktorým by sa mohli objasniť zisťované skutočnosti, je osobitne dôležité, aby strany trestného konania, na jednej strane prokurátor zastupujúci obžalobu a na druhej strane obžalovaný (resp. jeho obhajca) mali možnosť v konaní pred súdom riadne, v súlade so zákonom vykonávať dôkazné prostriedky. Odvolací súd je toho názoru, že tomu tak v prejednávanej veci nebolo.

K výsluchu poškodenej vykonanému na hlavnom pojednávaní ako k podstatnému resp. vo významnej miere rozhodujúcemu dôkazu, odvolací súd uvádza, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní je zrejmé, že obhajca pri výsluchu poškodenej chcel poukázať na rozpory jej výpovede s inými jej vyjadreniami zaznamenanými počas trestného konania, čo mu však nebolo prvostupňovým súdom podľa zápisnice o hlavnom pojednávaní umožnené s odôvodnením, že má ísť o neprocesné dôkazy, ktoré sa nedajú spracovať tým, že sa na ne bude strana dotazovať na hlavnom pojednávaní.

Tento postup prvostupňového súdu bol vecne nesprávny a je v rozpore s ustálenou súdnou praxou, ktorá sa v tejto súvislosti v poslednom období judikovala (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6To/9/2013 zo dňa 25.6.2014). Z nej vyplýva, že výpoveď svedka vykonaná pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia (resp. pred jeho oznámením obvinenému), pokiaľ obsahuje rozpory oproti výpovede svedka v konaní pred súdom, je možné odstraňovať pri zachovaní kontradiktórneho postupu na hlavnom pojednávaní resp. inak povedané - neodmysliteľnou súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie je právo obžalovaného (jeho obhajcu) na výsluch svedka a jeho spochybnenie počas výpovede na hlavnom pojednávaní, a to poukazovaním na rozpor so skoršou výpoveďou a jeho odstraňovaním, aj keď bola rozporovaná výpoveď svedka vykonaná pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia (s výnimkou

že by išlo o svedka, ktorý má právo odoprieť výpoveď, keďže taký svedok nemohol reálne toto právo uplatniť, pokiaľ nebolo určitej osobe vznesené obvinenie).

K postupu prvostupňového súdu pri neumožnení odstraňovania rozporov pri výpovedi poškodenej vo vzťahu k trestnému oznámeniu uvádza odvolací súd nasledovné skutočnosti. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní vyplýva, že rovnaký postup sa snažil obhajca uplatniť pri výpovedi poškodenej aj vo vzťahu k podanému trestnému oznámeniu v tejto veci. V zásade podľa ustálenej súdnej praxe prijatej k predošlému Trestnému poriadku (zákon č. 141/1961 Zb.) nebolo možné trestné oznámenie považovať za dôkaz, a teda nemohlo sa vychádzať zo skutočností v ňom uvedených pri zisťovaní skutkového stavu veci. Po prijatí Trestného poriadku č. 301/2005 Z.z. je však situácia iná, keďže zákonodarca trestné oznámenie výslovne uviedol v § 119 ods. 2 Tr.por. (v tomto ustanovení je uvedené nesprávne iba ako „oznámenie“) medzi dôkaznými prostriedkami, z ktorých sa získavajú dôkazy v trestnom konaní. Pokiaľ je teda v zákone výslovne uvedené trestné oznámenie ako dôkazný prostriedok, bolo by nelogickým neumožnenie taký dôkazný prostriedok vykonať v konaní pred súdom, hoci celá prejednávacia vec vrátane vydania uznesenia o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Tr.por. bola dôsledkom podaného trestného oznámenia (čo je napokon vždy, keďže začatie trestného stíhania predchádza podanie trestného oznámenia, pokiaľ sa trestné stíhanie nezačína z úradnej povinnosti, resp. vykonaním zaisťovacieho, neodkladného alebo neopakovateľného úkonu).

Správne mal teda prvostupňový súd umožniť obhajcovi pri výsluchu poškodenej R. P. odstraňovať rozpory s jej skoršou výpoveďou (aj keď bola vykonaná pred vydaním uznesenia o vnesení obvinenia) a s trestným oznámením, ktoré podala v prejednávanej veci. Pokiaľ to prvostupňový súd neurobil, došlo zásadným spôsobom k porušeniu práva na obhajobu (uvedený nesprávny postup sa týkal výsluchu svedka, ktorý má charakter podstatného dôkazu pre rozhodnutie vo veci), ktorého neodmysliteľnou a základnou súčasťou je právo vypočúvať v konaní pred súdom svedkov a klásť im otázky. V tejto súvislosti je teda aj predčasným konštatovanie súdu v napadnutom rozsudku, že poškodená vypovedala identicky počas celého konania, keď obžalovanému resp. jeho obhajcovi nebolo súdom umožnené predložiť svedkyňi jej skoršie vyjadrenia v prejednávanej veci na vysvetlenie rozporov.

Z týchto dôvodov nie je možné na výpoveď poškodenej R. P. vykonanú na hlavnom pojednávaní dňa 2.2.2016 prihliadať a bude nevyhnutné stranami vykonať výsluch poškodenej na hlavnom pojednávaní opätovne s tým, že bude nutné, aby sa prvostupňový súd vyvaroval vyššie uvedených pochybení pri riadení dokazovania.

II.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom dňa 2.2.2016 vyplýva, že po výsluchu poškodenej mala byť vykonaná medzi obžalovaným a poškodenou konfrontácia bez toho, aby taký úkon niektorá zo strán navrhla a podľa zápisnice išlo o iniciatívny postup prvostupňového súdu. Konfrontácia obžalovaného s poškodenou v skutočnosti však nebola vykonaná podľa zákona.

Ku konfrontácii odvolací súd uvádza, že ide o formu výsluchu, ktorá nastupuje vtedy, keď výpoveď obžalovaného v závažných okolnostiach nesúhlasí s výpoveďou svedka a rozpor nemožno vyjasniť inak. V takom prípade sa obžalovaný a svedok postavia navzájom tvárou v tvár a takýmto spôsobom odpovedajú na otázky vylúchajúceho.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 2.2.2016 vyplýva, že na výzvu súdu obžalovaný a poškodená iba uviedli, že zotrávajú na svojich tvrdeniach, a to bez toho, aby odpovedali na akúkoľvek otázku. Z uvedeného je zrejmé, že konfrontácia nebola fakticky, reálne vykonaná, resp. to, čo bolo vykonané, nespĺňa základné zákonné náležitosti tohto úkonu a odvolaciemu súdu nie je zrejмый účel takého postupu súdu v dokazovaní vrátane nevykonaním úkonu nepodloženého konštatovania uvedeného v zápisnici o hlavnom pojednávaní pri tomto, že obžalovaný vypovedá zhodne ako na č. I. 166-182 (teda ako pri konfrontácii vykonanej medzi obžalovaným a poškodenou v prípravnom konaní). Takýto postup prvostupňového súdu v dokazovaní je v rozpore aj s kontradiktórnosťou súdneho konania, keďže konfrontácia je forma výsluchu obžalovaného a svedka a činné pri ich výsluchu majú byť strany, ktoré majú výsluch vykonávať, pričom súd má iba poučovaciu povinnosť vo vzťahu k vylúchaným osobám (čo nebolo súdom v tomto prípade ani zrealizované a strany neboli pred úkonom podľa zákona poučené) a tiež kontrolovať vykonanie úkonu z pohľadu dodržiavania zákona a správneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazného prostriedku.

Pokiaľ v ďalšom konaní niektorá z procesných strán navrhne vykonanie konfrontácie medzi obžalovaným a poškodenou, túto bude potrebné aj uskutočniť spôsobom predpokladaným Trestným poriadkom, pričom bude nutné v zápisnici, vzhľadom na dôležitosť tohto úkonu pre posúdenie samotnej veci, protokolovať jednotlivé konkrétne otázky a odpovede uvedené pri konfrontácii, keďže nie je reálne možné odkazovať na otázky a odpovede obžalovaného a poškodenej vykonané pri konfrontácii v prípravnom konaní (s poukazom, že nedošlo k žiadnym odchýlkam a doplneniam), keďže konfrontácia medzi obžalovaným a poškodenou v prípravnom konaní podľa zápisnice o konfrontácii zo dňa 8.6.2015 (č. I. 166-182) bola vykonaná v rozsahu 7 strán a trvala vyše 4 hodiny.

III.

Prvostupňový súd sa v napadnutom rozhodnutí dostatočne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Odvolací súd poukazuje v tejto súvislosti najmä na výpoveď svedka P. T., ktorého výpoveď je v napadnutom rozsudku zhodnotená jednou vetou, že ku skutku, ktorý je predmetom obžaloby, nevedel nič podstatné uviesť. Pritom tento svedok na hlavnom pojednávaní pri výpovedi potvrdzoval viacero skutočností uvádzaných obžalovaným a popieraných poškodenou, a to ohľadom svojho blízkeho vzťahu s poškodenou, ohľadom stretnutia s obžalovaným, keď ich mal podľa slov svedka obžalovaný „načapať“ s poškodenou u nej v byte a obžalovaný ho mal kvôli tomu udrieť, ohľadom toho, že podľa svedka poškodená opakovane s ním hrala na automatoch a opakovane spolu užili marihuanu a predovšetkým ohľadom toho, že poškodená mala mať od tohto svedka požičaných 10.000 eur, ktoré mu poškodená vrátila s tým, že svedkovi uviedla, že peniaze má od obžalovaného. Prvostupňový súd sa v rozsudku relevantným spôsobom s touto výpoveďou nevysporiadal.

Súd sa v rozsudku dostatočným spôsobom nevysporiadal ani s tvrdeniami obžalovaného v konaní resp. s jeho obhajobnými vyjadreniami, za ktoré treba považovať nielen samotnú výpoveď obžalovaného na hlavnom pojednávaní, ale aj skutočnosti uvádzané obžalovaným a jeho obhajcom v rámci záverečných rečí. Podľa § 168 ods. 1 Tr.por. ide o obligatórnu náležitosť odôvodnenia rozsudku, z ktorého musí byť zrejmé aj to, ako sa súd vyrovnal s obhajobou. Tu treba poukázať napríklad na argumenty obhajoby ohľadom použitia finančných prostriedkov vybraných obžalovaným z účtov poškodenej aj na úhradu spoločných výdavkov vzniknutých v súvislosti s partnerským spoložitím obžalovaného s poškodenou, čo má mať vplyv aj na celkovú výšku zisťovanej škody, ktorá mala byť spôsobená poškodenou.

Napokon z vymedzenia skutku v napadnutom rozsudku vyplýva, že obžalovaný mal vybrať z účtu poškodenej vedenom vo P., a.s. dňa 12.8.2011 sumu 500 eur, pričom však vo výpise z účtu sa tento výber nenachádza a rovnako v spise nie je ohľadom tohto ani potvrdenie o výbere v hotovosti. Naopak podľa výpisu z účtu suma 500 eur mala byť na účet poškodenej vedenom vo P., a.s. dňa 12.8.2011 (zaúčtovaná bola dňa 15.8.2011) vložená obžalovaným.

Súd bude musieť tieto skutočnosti náležitým spôsobom zohľadniť a vysporiadať s nimi príslušným spôsobom v konaní a pri rozhodovaní.

IV.

K uloženému trestu odňatia slobody prvostupňovým súdom v napadnutom rozsudku odvolací súd uvádza, že bude potrebné, aby sa prvostupňový súd v ďalšom konaní zaoberal nasledujúcimi skutočnosťami, samozrejme za predpokladu, že bude obžalovaný opätovne po doplnení dokazovania uznaný vinným a bude mu ukladaný trest.

Obžalovanému bol prvostupňovým súdom uložený samostatný nepodmienečný trest odňatia slobody. Z odpisu registra trestov obžalovaného a z pripojeného spisu Okresného súdu Trebišov sp.zn. 4T/77/2013 vyplýva, že obžalovaný bol rozsudkom zo dňa 9.7.2013, právoplatným dňa 5.8.2013, uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr.zák. s uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky.

V prejednávanej veci podľa obžaloby a odvolaní napadnutého rozsudku mal byť skutok obžalovaným dokonaný dňa 16.8.2011, teda skôr ako bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok Okresným súdom Trebišov zo dňa 9.7.2013, sp.zn. 4T/77/2013. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, prečo bol obžalovanému uložený samostatný trest, a nie súhrnný trest vo vzťahu k uvedenému poslednému odsúdeniu so súčasným zrušením výroku o treste uloženého skorším rozsudkom.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že obžalovaný je v prejednávanej veci vo výkone väzby, pričom počas prípravného konania žiadal, aby bol prepustený z výkonu väzby do výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp.zn. 4T/77/2013, čo mu bolo zamietnuté s poukázaním na obžalovaným uplatnenú zásadu špeciality podľa § 31 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov. K tomu je treba uviesť, že obžalovaný sa môže výslovne tejto zásady špeciality vzdať aj vo vzťahu iba k určitému jednému odsúdeniu, a to aj dodatočne výslovným vyhlásením obžalovaného do zápisnice v zmysle § 31 ods. 2 zákona č. 154/2010 Z.z. Pokiaľ k takému vyhláseniu zo strany obžalovaného nepríde, bude nevyhnutné, aby podľa § 32 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z.z. bol vyžiadaný dodatočný súhlas z vykonávajúceho justičného orgánu ohľadom výkonu trestu odňatia slobody, čo Okresný súd Trebišov doteraz neurobil, keďže predmetný spis nemá k dispozícii a tento je pripojený k spisu ohľadom prejednávanej veci - bude nutné, aby prvostupňový súd v takom prípade mu spis vrátil so žiadosťou, aby vyžiadal dodatočný súhlas na výkon trestu odňatia slobody, ktorý uložil obžalovanému. Prvostupňový súd by mal neodkladne postupovať v zmysle uvedeného vzhľadom ku skutočnosti, že podľa ustálenej súdnej praxe má výkon trestu odňatia slobody prednosť pred výkonom väzby a Ústav na výkon väzby Bratislava s poukazom na nález Ústavného súdu SR zo dňa 31.5.2001, č.k. III. ÚS 79/00-129, písomným podaním zo dňa 26.8.2016 oznámil, že obžalovanému bol nariadený Okresným súdom Trebišov sp.zn. 4T/77/2013 výkon trestu odňatia slobody v trvaní 2 roky.

K ďalším dôvodom odvolania, ku ktorým sa odvolací súd nevyjadril už vyššie, uvádza nasledovné skutočnosti.

K namietanému neumožneniu vykonania obžalovaným resp. obhajobou navrhovaných dôkazov v konaní - zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 28.4.2016 vyplýva, že po oboznámení listinných dôkazov súd u procesných strán zisťoval, či majú návrhy na doplnenie dokazovania, pričom žiadne také návrhy neboli žiadnou stranou uplatnené a následne súd teda vyhlásil dokazovanie za skončené a udelil slovo na záverečné reči. Pokiaľ obžalovaný alebo jeho obhajca chceli, aby sa súd zaoberal skôr navrhnutým doplnením dokazovania, mali výslovne uviesť, že trvajú na vykonaní takých dôkazov. Tým, že na výslovnú otázku súdu uviedli, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania, prvostupňový súd mal za to, že na vykonaní žiadnych ďalších dôkazov (teda ani skôr uplatnených) netrval.

K namietanému neumožneniu obžalovanému nazerať do spisu - obžalovaný k tomu predložil v prílohe odvolania kópiu svojej písomnej žiadosti o nahliadnutie do spisu zo dňa 9.10.2015. Právo na nazretie do spisu je bezpochyby súčasťou práva na obhajobu a neumožnenie takého nazretia je jeho porušením. Aby však bolo možné také porušenie konštatovať, musí byť zřejmé, že súdu bola doručená žiadosť s takým obsahom. Odvolací súd konštatuje, že v spise sa taká žiadosť obžalovaného nenachádza. Zo zápisnic o hlavnom pojednávaní nevyplýva, že by obžalovaný niekedy na hlavnom pojednávaní namietal túto skutočnosť, teda že písomne žiadal o nazretie do spisu a že na takú jeho žiadosť súd nereagoval. Pokiaľ obžalovaný zotrval na požiadavke nazretia do spisu, nie je odvolaciemu súdu zřejmé, z akého dôvodu neumožnenie nazretia do spisu zo strany súdu obžalovaný či už sám alebo prostredníctvom obhajcu nenamietal počas hlavného pojednávania. Pokiaľ obžalovaný túto skutočnosť na hlavnom pojednávaní dňa 22.3.2016 namietal, ako to uvádza v odvolaní (zo zápisnice o hlavnom pojednávaní to nevyplýva a zvukový záznam z hlavného pojednávania zo dňa 22.3.2016 nebol vykonaný) a predseda senátu prvostupňového súdu mu uviedol, že písomná žiadosť od obžalovaného nebola súdu doručená, mal obžalovaný jasne a výslovne na súde uviesť, že trvá na tom, že ak aj písomná žiadosť nebola súdu doručená, aby mu bolo umožnené nahliadnuť do spisu. Pokiaľ tak obžalovaný neurobil a v spise sa písomná žiadosť obžalovaného nenachádza, nie je možné urobiť záver o tom, že súd skutočne o takej žiadosti obžalovaného mal vedomosť a že mu neumožnil nazrieť do spisu.

K namietanému svojvoľnému meneniu výpovedí svedkov v odôvodnení rozsudku a k namietanému chybnému protokolovaniu takých výpovedí na hlavnom pojednávaní - predseda senátu podľa § 58 ods. 3 Tr.por. rozhoduje, či sa o hlavnom pojednávaní vyhotoví zápisnica diktovaním predsedom senátu, rýchlopisným záznamom alebo sa na vyhotovenie zápisnice použije iné vhodné záznamové zariadenie. Podľa § 58 ods. 4 Tr.por. v prípade, že sa o hlavnom pojednávaní vyhotovuje zápisnica diktovaním predsedom senátu, zapisuje sa podstatný obsah výpovede obžalovaného, svedkov, znalcov a iných

osôb, pričom ak tieto osoby už boli vypočuté spôsobom zodpovedajúcim zákonu, ich výpoveď za zapíše len v rozsahu odchýlok alebo doplnení k predchádzajúcim výpovediam. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že pokiaľ sa obžalovaný domnieval, že predseda senátu protokoluje výpovede svedkov obsahovo v inom znení, ako boli povedané na hlavnom pojednávaní, mal možnosť túto skutočnosť namietať hneď počas protokolovania, aby taká námietka mohla byť posúdená priamo na hlavnom pojednávaní, čo sa rovnako vzťahuje na obžalovaným namietaný prípad, že predseda senátu nemal zaprotokolovať určité na hlavnom pojednávaní uvádzané skutočnosti, a nie poukazovať na to až v odvolaní, keď je prvostupňovým súdom už vyhlásený rozsudok. Napokon zo zápisnice o hlavnom pojednávaní vyplýva, že na žiadosť strany boli určité vyjadrenie doprotokolované do zápisnice.

V tej časti, kde obžalovaný namieta v odvolaní, že poškodená inak vypovedala na hlavnom pojednávaní ohľadom výberu peňazí dňa 24.6.2011, je táto námietka dôvodná. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 2.2.2016 je uvedené vo výpovedi poškodenej, že pokiaľ ide o výber 36.600 eur, tieto peniaze vybral obžalovaný za prítomnosti poškodenej z účtu SLSP, kde okrem tejto platby vybral 24.6. sumu 5.000 eur (č. l. 722), zatiaľ čo v rozsudku na č. l. 803 je v rozpore s tým uvedené, že poškodená vypovedala, že dňa 24.6.2011 vykonala výber v sume 36.600 eur, pri tomto výbere bol prítomný aj obžalovaný, ktorému tieto peniaze odovzdala.

K namietanému nenahrávaniu hlavného pojednávania - podľa § 61a Tr.por. je povinnosť zaznamenávať hlavné pojednávanie aj s využitím technického zariadenia určeného na zaznamenávanie zvuku. Pokiaľ tak prvostupňový súd neurobil, porušil uvedené ustanovenie zákona. Avšak samotná skutočnosť takého nezaznamenania hlavného pojednávania s využitím technického zariadenia nemá za následok nutnosť jeho opätovného vykonania resp. že by nebolo možné z tohto dôvodu na dôkazy na ňom vykonané prihliadať. Zvukový záznam podľa § 61a Tr.por. sa vykonáva popri zápisnici vykonávanej diktovaním predsedu senátu, pokiaľ bolo rozhodnuté podľa § 58 ods. 3 Tr.por., že o hlavnom pojednávaní sa vyhotoví zápisnica diktovaním predsedom senátu a nie je úlohou odvolacieho súdu porovnávať takto vyhotovenú zápisnicu so zvukovým záznamom vykonaným podľa § 61a Tr.por. Iná situácia by nastala v prípade, ak by predseda senátu podľa § 58 ods. 3 Tr.por. rozhodol, že sa na vyhotovenie zápisnice o hlavnom pojednávaní použije iné vhodné záznamové zariadenie (v takom prípade sa zápisnica o hlavnom pojednávaní diktovaním predsedom senátu nevyhotovuje), keďže vtedy sa podľa § 58 ods. 6 Tr.por. záznam získaný použitím iného vhodného záznamového zariadenia prepisuje do obyčajného písma. S uvedeným postupom však zvukový záznam vykonaný podľa § 61a Tr.por. nemá žiadnu súvislosť.

K namietanému neodstraňovaniu rozporov vo výpovediach poškodenej a svedkov - odvolací súd uvádza, že konanie pred súdom je podľa Trestného poriadku upravené kontradiktórnym spôsobom, ktorého podstatou je to, že výsluchy obžalovaného, svedkov a znalcov vykonávajú strany, nie súd, ktorého úlohou je iba dohliadať na to, aby bol pri vykonávaní jednotlivých dôkazov dodržaný zákon a správny procesný postup. Súd teda nemôže sám od seba (z úradnej povinnosti) odstraňovať rozpory vo výpovediach a to je úloha strán, lebo inak by súd takým postupom neoprávnene zasiahol do rovnosti strán. Uvedené vyplýva aj zo znenia Trestného poriadku, kde v ustanoveniach § 258 ods. 4 a 264 ods. 1 je potrebný návrh strany, aby boli rozpory vo výpovediach obžalovaného alebo svedka odstraňované.

K namietanému doručovaniu uznesenia o vznesení obvinenia obžalovanému v prípravnom konaní na nesprávnu adresu, čo malo mať za následok nesprávne rozhodnutie prvostupňového súdu - odvolací súd uvádza, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo obžalovanému doručované aj pri jeho výsluchu ako obvineného na Okresnom súde Bratislava IV dňa 12.3.2015 pri rozhodovaní o väzbe, keď bol obžalovaný vydaný z Rakúskej republiky na základe európskeho zatýkacieho rozkazu, kde sa obžalovaný vyslovene vyjadril, že pokiaľ ide o uznesenie o vznesení obvinenia, ponecháva si lehotu 3 dní na podanie sťažnosti. Odvolací súd nezdieľa obžalovaného názor, že by došlo takým postupom k porušeniu právnych predpisov, čo malo mať za následok nesprávne rozhodnutie prvostupňového súdu a uvedená námietka nesúvisí s revíznym princípom.

Ostatné odvolacie námietky boli odvolacím súdom vyhodnotené ako predčasné a nebol dôvod sa nimi zaoberať v tomto rozhodnutí, keďže v zmysle vyššie uvedeného bude musieť byť znovu vykonaný výsluch poškodenej na hlavnom pojednávaní a o podanej obžalobe bude musieť opätovne prvostupňový súd rozhodnúť.

Na základe uvedených skutočností musel odvolací súd napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, keďže doplnenie konania odvolacím súdom by bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Po vrátení veci bude prvostupňový súd povinný vykonať tie úkony a dôkazy, ktoré sú vyššie rozvedené, resp. aj ďalšie, ktorých potreba vykonania vyplynie z vykonaného dokazovania, a to pri riadnom zachovaní procesného postupu pre nariadenia hlavného pojednávania a konania na ňom tak, aby sa vyvaroval uvedených pochybení pri vykonávaní dokazovania.

Po vykonanom dokazovaní bude nutné, aby prvostupňový súd dôsledne a objektívne vyhodnotil dôkazy získané a vykonané zákonným spôsobom v zmysle § 2 ods. 12 Tr.por. t. j. podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré však musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne a nezávisle od toho, či dôkazy obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo obhajoba a následne vo veci podľa zákona a spravodlivo rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.